"...і припавши до ніг Його ззаду, плачучи, почала обливати
слізьми Йому ноги, і волоссям своїм витирала..." (Єв.Луки 7:38)

Страждає серце,зранене гріхами,
Мов у кайданах, скована душа...
Де порятунок? О, якби ж то знала,
Мабуть,давно туди уже пішла б.

Нове життя хотілося почати,
І вирватись на волю, наче птах.
Та не могла, не мала сил піднятись,
До низу гнув провин важкий тягар.

Ось так жила.Минали дні за днями,
І відчай наповняв усе єство...
Та раптом вістка дивна пролунала:
Навідав місто сам Ісус Христос.

Казали, що Він був Спаситель світу,
Обіцяний Месія, Божий Син...
Прийшов, щоб людям в небо шлях відкрити,
І душам змученим подати вічний мир.

Він йшов туди, де горе, біль і втрати,
Зціляв хвороби й зранені серця,
Гріхи й провини навіть міг прощати,
Хто йшов до Нього з щирим каяттям.

Любов Христа звершала неможливе,
І кожен ніс до Нього свій тягар.
...Від хвилювання серце затремтіло.
Невже й для неї є спасіння дар?

Її всі знали: грішну й недостойну.
Як же до Нього, до Святого йти?
Та була ладна цілувати Йому ноги,
Аби спокій душі своїй знайти.

...Вже сутеніло. В домі фарисея
Поважний гість сьогодні - сам Ісус.
Та раптом відчинились тихо двері,
І Симон з подивом на жінку озирнувсь.

Для неї не було уже важливо,
Чи зрозуміє, чи осудить хтось її.
До ніг Ісуса жінка нахилилась,
І їх омила гіркими слізьми,

Волоссям втерла, намастила миром.
Душа благала:" Господи, прости..."
Ісус не осудив, Він бачив віру
І покаяння щирого плоди.

"Прощаються тобі гріхи,"- промовив.
О,мить блаженна! Зник важкий тягар!
Й душа наповнилася миром і спокоєм,
І вдячне серце славило Христа.

Ні, Симону цього не зрозуміти,
Себе він грішним зовсім не вважав.
Бо може той Христа сильніш любити,
Кому провин багато Він прощав.

****

Можливо, в вас душа болить й страждає,
І томиться під тягарем провин,
Прийдіть до Бога, Він усе прощає,
Й наповнить серце спокій неземний.

Схиліться до пробитих ніг Господніх,
Омийте їх сльозами каяття.
Він не осудить, Він прийме з любовю,
І поведе до вічного життя.